

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

וירא

ישנה כבר גם ההתגלות דמשיח - הכל חדוד במשיח וגאולה

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושבע לבריאה

מאה וארבע עשר שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
וינאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לעילוי נשמת

מרת חנה בת ר' דוד הכהן ע"ה ספיוואק

נפטרה ביום ח"י מ"ח ה'תשס"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדה

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתו שיחיו ציקמאן

*

היי שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים מל: (718) 753-6844

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעין חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט נגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

משיחות ש"פ וירא, ח"י מרחשון ה'תשנ"ב

ב. ובהקדם הסיפור הידוע אודות בעל יום ההולדת דכ"ף מרחשון בשייכות לפרשת וירא:

בהיותו בן ד' או ה' שנים, נכנס אל זקנו הצ"צ בש"ק פ' וירא, והתחיל לבכות, באמרו: מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה. ויענהו הצ"צ: כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו.

סיפור זה מדגיש, לכאורה, ש"וירא אליו ה'" שייך רק ליהודי צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט שצריך למול את עצמו, כלומר, אפילו צדיק (ע"ד הרגיל) אינו שייך להגילוי ד', וירא אליו ה'" [שלכן הי' זה מענה לאדנ"ע שגם בקטנותו הי' צדיק, כמארו"ל, "בוצין בוצין מקטפיי ידע", כמובן גם מסיפור זה עצמו, שהי' איכפת לו עד כדי בכי שה' אינו נראה אליו כמו שנראה לאברהם אבינו], כי אם צדיק שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו.

וצריך להבין: מהו הלימוד וההוראה מ"וירא אליו ה'" לכאור"א מירשאל, גם מי שלא הגיע לדרגת צדיק (בפועל ובגלוי), ועאכו"כ שאינו צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט למול את עצמו?!

ג. ויש לבאר זה בהקדם הביאור במעלת הגילוי ד', וירא אליו ה'" שנעשה

א. ידוע שנוסף לכך שכל עניני התורה הם הוראות (תורה מלשון הוראה) לכאור"א מירשאל בכל המקומות ובכל הזמנים, יש הדגשה מיוחדת על הלימוד וההוראה מעניני התורה שבפרשת השבועי, השייכים במיוחד לזמן זה, וממנו נמשכים על ובכל השנה כולה.

זאת ועוד: כיון שכל עניני התורה הם בתכלית הדיוק, מסתבר לומר, שנוסף על השייכות הכללית דפרשת השבוע לזמן זה, יש גם לימוד והוראה מהקביעות דיום השבת - שבו קורין בציבור פרשת השבוע כולה - בימי החודש.

ובנוגע ליום הש"ק זה: לכל לראש - לימוד והוראה מפרשת וירא, וגם - לימוד והוראה מהקביעות דשבת פרשת וירא ביום ח"י מרחשון, שנוסף על מעלתו מצ"ע, ה"ה גם תוך ג' ימים (שנחשבים בכמה ענינים למציאות אחת) לכ"ף מרחשון, יום ההולדת של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, כדלקמן.

(1) ראה גו"א ר"פ בראשית בשם הרד"ק. רד"ק לתהלים יש, ת. חז"ג נג, ב. ועוד.

(2) כהמנהג הפשוט בכל ישראל שמשלימין את התורה בשנה אחת, מתחילין בשבת שאחר חג הסוכות וקורין בסדר בראשית, בשני' אלה תולדות, בשלישית ויאמר ה' אל אברם וכו" (רמב"ם ה' תפלה רפ"ג - השיעור דיום הש"ק זח).

(3) כהפתגם הידוע שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע שלומדים באותו זמן (היום יום ב' חשון. ובכ"מ). וראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצו, א): "המועדים של כל השנה . . . ככולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן כו"י".

(4) ראה (לדוגמא) פסחים קו, סע"א. ועוד.

(5) ביום השני פרשת חיי שרה (כבקביעות שנה

זו) שנת כתר"א (קונטרס "חנוך לנער" ע' 6. היום יום כ"ף חשון).

(6) "היום יום" ט' חשון. ובכ"מ.

(7) ברכות מח, א.

(8) כ"ה (מקטפי) בגמרא, ובפרש"י: "מקני",

מקן שלו, מקטנותו . . . ואית דגרסי מקטפי כו"י".

(* וכ"ה גירסת הערוך).

על גדול ותוקף הגילוי ד"שמש הוי"י¹⁷
 כמו שהוא מצד עצמו, ללא המגן ונרתק
 דשם אלקים; ואעפ"כ, "הוא יושב" -
 שהגילוי היותר נעלה ד"חם היום"
 ("הוציא הקב"ה חמה מנרתקה") נתגלה
 ונתקבל ונקלט באופן של התיישבות¹⁸.

ד. והטעם שענין זה (דרגא נעלית
 יותר באלקות שנמשכת ומתגלה וחודרת
 בפנימיות) נעשה ע"י מצות מילה - לפי
 שבמצות מילה ישנם ב' קצוות אלו:

מצות מילה היא למעלה מכל מצוות
 התורה¹⁹, ש"כל מצוות התורה נכרתו
 עליהן שלש בריתות. ועל המילה נכרתו
 שלש עשרה בריתות"²⁰, וביחד עם זה,
 ה"ה (המצוה היחידה שנמשכת ומתגלה
 וחודרת בגוף הגשמי ממש, "בריתי
 בבשרכם לברית עולם"²¹, היינו,
 שההתקשרות עם הקב"ה שלמעלה מטעם
 ודעת, שזהו"ע הברית, מתגלה וחודרת
 בבשר הגשמי²².

והידוש גדול יותר במצות מילה, שעל
 ידה נעשית המשכת הקדושה (לא רק
 בהגשמיים דהגוף, אלא) גם בהגשמיים
 דהעולם²³ - כי, ברית מילה קשורה עם

ע"י המילה:

ידוע²⁴ שהגילוי ד"וירא אליו ה"
 לאחר ו"ע"י מצות מילה הוא באופן נעלה
 יותר, ועד לעילוי שבאין-ערוך, לגבי
 הגילוי ד"וירא ה' אל אברהם" (בפ' לך
 לך²⁵) לפני המילה²⁶ - ובשתיים: (א)
 בדרגת האלקות - כמ"ש, "וירא אליו
 הוי"י", גילוי שם הוי"י (שלמעלה משם
 אלקים), ודרגא נעלית בשם הוי"י²⁷
 (למעלה משם הוי"י שנוכר בפ' לך לך²⁸),
 (ב) בהתגלות לאברהם - "וירא אליו
 הוי"י" - שהגילוי היותר נעלה נתגלה
 אליו ונתקבל אצלו, שנעשה "כלי"
 להגילוי היותר נעלה שנמשך וחדר
 בפנימיותו (משא"כ "עד שלא מל לא ה'
 בו כח לעמוד"²⁹).

וענין זה מרומז גם בהמשך הפסוק
 "והוא יושב גו' כחם היום": "חם היום",
 "הוציא הקב"ה חמה מנרתקה"³⁰ - מורה

9) ראה ב"ר ריש פרשתנו: "אמר אברהם אחר
 שמלתי עצמי. . . מבשרי אחזה אלקה, אילולי
 שעשיתי כן מהיכן ה' הקב"ה נגלה עלי". וראה
 ספורנו ואוה"ח ריש פרשתנו (נעתקו לקמן בהערה
 33).

10) ראה חז"א פח, סע"ב ואילך. צא. א. צו,
 סע"ב ואילך.

11) יב, ז, א.

12) ע"ד ובדוגמת המעלה דמתן-תורה לגבי
 המעמד ומצב שלפני מתן-תורה - כיון שההכנה
 למתן-תורה התחילה ע"י המילה דאברהם אבינו,
 המצוה היחידה שלפני מ"ת ה' שייך בה נקיטת
 הפץ, ע"ד ובדוגמת המצוות שלאחרי מתן-תורה,
 כמדובר בארוכה בהתוועדות שלפניו (ראה סה"ש
 תשנ"ב ח"א ע' 76 (לעיל ע' 31) ואילך. וש"ג).

13) ראה אוה"ח ריש פרשתנו: "באומרו וירא
 אליו ה' ולא אמר וירא ה' אליו, נתכוון לומר כי
 מה שהגיע מהראי' אליו הוא כל בחינת הוי"י שם
 הנכבד".

14) ראה סה"מ תקס"ח ע' תפא ואילך.
 ביאורו להצ"צ (כרך ב) פרשתנו ע' תרלו. ד"ה
 וירא אליו הוי"י דש"פ וירא עטר"ת (ס"ע ע ואילך).

15) פרש"י לך לך יז, ג. וראה לקמן הערה 18.

16) פרש"י עה"פ.

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה
 מסור ונתון לעשות צדקה וחסד
 בעל מעשים ומרץ רוב פעלים
 הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה
 בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
 שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש
 ממיסדי ומנהלי הארגון "פרי"
 לקרב את היהודים עולי רוסיא לאביהם שבשמים
 ולהכניסם בבריתו של אאע"ה
 המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון
 הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים
 ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'
 השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך
 ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש
 זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה
 נפטר בשם טוב
 כ"א תמוז ה'תשס"ו
 ת' נ' צ' ב' ה'

17) ראה לקו"ש ח"ה ע' 310. וש"ג.
 18) ראה יל"ש ריש פרשתנו: "עכשיו שנמול
 הוא יושב ואני עומד".
 19) ולמעלה משם הוי"י - כמרומז במ"ש "מי
 יעלה לנו השמימה" ר"ת מילה וס"ת הוי"י, שהמילה
 היא בראשי תיבות, ושם הוי"י הוא בסופי תיבות
 (תו"א ס"פ לך לך).
 20) רמב"ם סוף הלי' מילה - מנדרים לא, ב.
 21) לך לך יז, יג.
 22) ועפ"ז יומתק לשון המדרש (שבעה ערה 9)
 "אחר שמלתי עצמי. . . מבשרי אחזה אלקה". -
 ולהעיר מוח"א צד, א: "מבשרי אחזה אלקה. . .
 מבשרי ממש. . . והיתה בריתי בבשרכם".
 23) ומודגש גם במ"ש "וירא אליו ה' באלוני
 ממרא", "כי שם נמול אברהם. . . שם הופיע
 שכינתו כו" (ספורנו ריש פרשתנו), היינו,
 שהתגלות השכינה קשורה ונמשכת וחודרת
 בהמקום.

ברית הארץ, „להורישה לך ע"י מצוה זו"²⁴, היינו, שמצות מילה מהוה נתינת-כח לעשות מהארץ הלזו הגשמית, ארץ כנען, שתהי' „ארץ ישראל“, „ארץ שרצתה לעשות רצון קונה"²⁵, ועד שהארץ כולה נעשית דירה לו ית'.

ה. בסגנון אחר – בעומק יותר:

ב' הקצוות שבמצות מילה – דרגא נעלית באלקות, למעלה מכל מצוות התורה, והמשכחה והתגלותה למטה, בבשר הגוף ובגשמיות העולם – תלויים וקשורים זב"ז, כיון שדוקא ע"י ההמשכה וההתגלות למטה מטה נמשכת ומתגלה דרגא נעלית באלקות.

וההסברה בזה – ע"פ הידוע²⁶ שתכלית הבריאה כולה הוא מפני שנתאוהה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים, כלומר, לא רק שגילוי אלקות נמשך בכל סדר ההשתלשלות עד שנמשך ומתגלה גם בתחתונים, אלא אדרבה, שהדירה לו ית' בתחתונים דוקא, כי, דרגת האלקות שמתגלית בעולמות העליונים היא בחי' הגילויים, ואילו התגלות העצם ממש (שלמעלה מבחי' הגילויים), מהותו ועצמותו ית', הוא בתחתונים דוקא, ששם נעשית דירה לו ית', דירה לעצמותו, שמתגלה בה בכל עצמותו.²⁷

ובלשון הכתוב²⁸ „הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה“ בניחותא²⁹ – ש„השמים ושמי השמים“ (עולמות העליונים) אינם יכולים להכיל

(24) פרש"י שם, ב. וראה לקמן הערה 48.

(25) בר"פ"ה, ח.

(26) ראה בנתומא נשא טו. ועוד. תניא רפ"ו. ובכ"מ.

(27) ראה סה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא. וש"נ.

(28) מ"א ח, כו.

(29) ראה לקו"ש חכ"א ס"ע 147 ואילך. וש"נ.

התגלות העצמות, כי אם „הבית הזה“, בית המקדש שבארץ הלזו הגשמית, נעשה דירה לעצמותו, ו„משם אורה יוצאה לעולם“³⁰, שהעולם כולו נעשה דירה לו ית'.

וכידוע³¹ שעיקר ושלמות הגילוי דיש האמיתי הוא ביש (הנברא והנוצר והנעשה, יש הגשמי דוקא, שבו נמשך ומתגלה יש האמיתי – „מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו . . . הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה“³²).

ו. עפ"ז מובן שהענין ד„וירא אליו ה"“ (דרגא נעלית באלקות שמתגלה וחודרת בפנימיותו) שנעשה ע"י מצות מילה – ישנו גם בכאו"א מישראל³³:

במצות מילה כתיב³⁴ „ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעך אחרך לדורותם“, שהעילוי ד„בריתי בבשרכם לברית עולם“ נעשה אצל כל בני"י עד סוף כל הדורות, ועד כדי כך, שמציאותם של בני"י קשורה עם המילה גם לפני המילה בפועל, כפי

(30) ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.

(31) ראה ביאוה"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג.

ובכ"מ.

(32) תניא אגה"ק ס"כ.

(33) ראה ספורנו ריש פרשתנו: „וירא אליו ה" . . . הופיע הא"ל יתברך שכינתו לעמו בברית כמשפט לכל כורתי ברית . . . הופיע שכינתו לקבל ברית בנו, כאמרו בניי וביניכם לדורותיכם, ואולי בשביל זה נהגו להכין כסא בעת המילה ובמקומה“.

ובפי' אוה"ח ריש פרשתנו: „אחר שמל אברהם או נגלה בבשרו יו"ד רשימו קדישא, והוא אומר וירא אליו ה', והוא מאמר הזהר (ח"א צה, סע"א) וז"ל וכל מאן דשריא ב"י רשימא קדישא שריא ב"י שכינתא“. וזוהו מובן שהענין ד„וירא אליו ה" ישנו בכל ברית מילה דכאו"א מישראל.

(34) לך לך יז, ט.

שלישית הקשורה עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³³ פרשת וירא, כדרשת חז"ל¹³⁴ „מאי דכתיב (בפרשת וירא¹³⁵) ויגדל הילד ויגמל, עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין . . . אומר לו (הקב"ה) לדוד טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן אני אברך ולי גאה לברך, שנאמר¹³⁶ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא“.

והעיקר – שכל זה יהי' בגלוי ובפועל ממש, „מראה באצבעו ואומר זה“¹³⁷, „הנה זה (המלך המשיח) בא“¹³⁸, והנה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (הקיצו ורננו שוכני עפר¹³⁹), ו„הנה אלקינו זה גו" זה הוי" קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו“¹³⁰, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה בגלוי ובפועל ממש שאז מברכים עליי: „שהחיינו וקיימנו והגייענו לזמן הזה“.

העולם (ח"י מרחשון), בפועל ממש, בעולם העשי' הגשמי, כמ"ש „וידע כל פעול כי אתה פעלתו“, שבכל דבר שבעולם יהי' ניכר ש„אתה פעלתו“, ועד ש„לעתיד לבוא תאנה צווחת כו“¹²⁸, וגם בדומם, „אבן מקיר תזעק“¹²⁹, ועאכו"כ בנוגע לבנ"י שמכריזים וזועקים „הנה אלקינו זה“¹³⁰.

וכיון שכן, מובן, שכל הענינים וכל הפעולות הדרים בעניני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו, שמשותקם לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחר הסעודה נשאר רעב לסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצוה ד„ואכלת ושבעת וברכת“¹³¹ לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא, ותיכף ומיד ממלא הקב"ה בקשתו – בהסעודה דיום הש"ק¹³² (ובפרט סעודה

(128) מדרש תהלים מזמור עג בסופו.

(129) חבוקק ב, יא.

(130) ישעי' כה, ט. וראה תענית בסופה.

(131) עקב ח, יו"ד.

(132) ששייכת להגאולה, כמ"ש בברכת המזון (דיום השבת*) „והראנו . . . בנחמת ציון עירך“

ובבנין ירושלים עיר קדשך“, „הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“.

(133) ראה לקו"ש חכ"א ע' 84 ואילך. וש"נ.

(134) פסחים ק"ט, ב.

(135) כא, ח.

(136) תהלים קטז, יג.

(137) ראה תענית שם. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י

בשלח טו, ב.

(138) שה"ש ב, ה ובשהש"ר עה"פ.

(139) ישעי' כו, ט.

* נוסף על החיוב דהזכרת „מלכות בית דוד בבונה ירושלים“ ברכת המזון שבכל יום (ברכות שבהערה 48).

פנימיות התורה, שמן שבתורה¹⁰⁹, שנתגלתה בתורת החסידות בחודש כסלו¹¹⁰; הכתר חודש טבת¹¹¹ - "ירח שהגוף נהנה מן הגוף"¹¹², שרומז על ההנאה מהגוף שלמעלה, יש האמיתי, מהגוף שלמטה, יש הנברא¹¹³; והכתר חודש שבט¹¹⁴, שהעשירי שבו יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ש"כל¹¹⁵ מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו . . . מתגלה ומאיר . . . ופועל ישועות בקרב הארץ"¹¹⁶; וכן הכתר החדשים שלאח"ז עד לסיומה של שנת הצדיק¹¹⁷ במעשה דינו כוננהו, בנין ביהמ"ק השלישי ע"י המלך המשיח, "מלך מבית דוד"¹¹⁸ (ש, זכה בכתר מלכות . . . לו ולבניו . . . עד עולם¹¹⁹) ש, בונה המקדש¹²⁰ - תיכף ומיד ממש, בח"י מרחשון (לפני כ"ף מרחשון), כיון שכבר נתקיים מ"ש¹²¹, ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם" (כפי שאמרנו בקידוש

שבסיומה נאמר, "בהר ה' יראה", ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכנתו ולהקריב כאן קרבנות" (כב, יד ובפרש"י).

109 ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך. ועוד.

110 כולל ובמיוחד כ"ף כסלו, שבו נשלמה הגאולה ד"ש כסלו, ר"ה לחסידות.

111 ולהעיר, שכ"ף בו הוא יום ההילולא דהרמב"ם ז"ל, סיום ותום ספר ההלכות שלו הוא בהלכות מלך המשיח.

112 מגילה יג, א.

113 ראה לקו"ש חט"ו ע' 382 ואילך.

114 חודש הי"א ("עשתי עשר חודש") - שקשור עם בחי' הכתר שלמעלה מעשר ספירות.

115 תניא אגה"ק סו"ך י"ב כ"ח.

116 ובכ"ף בו נשלמו עשר ימים (מספר שלם) להעילוי והשלמות דעשירי שבו.

117 בהכתר חודש ניסן - ביום עשתי עשר יום, שקשור עם בחי' הכתר (כנ"ל הערה 114).

118 רמב"ם הלי' מלכים ספ"א.

119 שם פ"א ה"ז.

120 שם רפ"א.

121 הושע ג, ה.

יד. ועוד והוא העיקר:

נוסף על המבואר לעיל (סי"א) שקיימת מציאות של משיח בניצוץ משיח (בחי' היחידה) שבכאו"א מישראל, קיימת גם מציאות של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) - כידוע ש, בכל דור ודור נולד א' מורע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל¹²⁵, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"¹²⁶, ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', ה' מתגלה ובה בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח¹²⁷ שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

ובסגנון דפרשת השבוע - שצריכים רק לקבל ההתגלות ד, וירא אליו ה"י, הן בנוגע לבני" (אליו), והן בנוגע לכל

122 ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 66 (לעיל ע' 22) ואילך.

123 ר"ת, א"ל מלך נאמן" (שבת שבהערה 76. סנהדרין קי, סע"ב ואילך).

124 ראה חדא"ג מהרש"א לטנהדרין שם.

125 פ"י הברטנורא למגילת רות.

126 ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ה"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שו"ת פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

127 יחידה הכללית, שמאירה ומתגלה בנשמתו של נשיא הדור, שכולל את כל נש"י שבדור (ראה ד"ה פדה בשלום בשערי תשובה לאדהאמ"צ פ"ב).

אדמה לעליון⁴⁵.

ז. וענין זה (הגילוי ד, וירא אליו ה"י ב, כניסת נפש זו הקדושה . . . במצות מילה) מתבטא בפועל בכל פרטי הענינים שבחי האדם גם בקטנותו - ומהדוגמאות לזה:

לכל לראש - ההכרה באלקות, ש, המאור הוא בהתגלות ולכן אפילו תיבוקות יודעים שיש שם אלקה מצוי כו"⁴⁶, ויתירה מזה, שאצל קטנים יש עליו גדול יותר, כמובן מהמאמר הידוע של גדול בישראל, "אני מתפלל לדעת זה התינוק"⁴⁷, שכיון שאינו שיך להבנה והשגה בעניני הספירות (בחי' הגילויים), אזי התפלה שלו היא למהותו ועצמותו ית' ממש.

ועוד ועיקר - לא רק בנוגע לענינים רוחניים, תפלה להקב"ה, אלא גם בענינים הגשמיים, כמו אכילה ושת"י, כמודגש גם אצל קטנים שמחנכים אותם בברכת המזון⁴⁸ (הברכה שחיובה מן התורה⁴⁹) באופן שמבינים בשכלם שצריכים לברך ולהודות להקב"ה על

שמצינו בהלכה שהאומר, קונם שאני נהנה ממולים אסור בערלי ישראל³⁵, "אע"ג דלא מהילי כמאן דמהילי דמו"³⁶, ועד"ו, "אשה כמאן דמהילא דמיא"³⁶.

ועי"ז ישנו אצל כאו"א מישראל הגילוי ד, וירא אליו ה"י - "כניסת נפש זו הקדושה . . . במצות מילה"³⁷:

נפש הקדושה, נפש האלקית, היא דרגא נעלית באלקות - "חלק אלקה ממעל ממש"³⁸, והעצם כשאתה תופס בחלקך אתה תופס בכולו³⁹, שתופס בהעצם דאלקה ממש.

[ולהעיר מדיוק הלשון "תופס", ש"תפיסה" שייכת לקנין שעל ידו נעשה בעה"ב על הדבר הנקנה, היינו, שכאו"א מישראל תופס וקונה ונעשה בעה"ב כביכול על העצם דאלקה ממש⁴⁰].

והדרגא הנעלית ד, חלק אלקה ממעל ממש - מתלבשת ונכנסת (בפנימיות) בגוף הגשמי ("הגדמה בחומריותו לגופי אומות העולם"⁴¹) דכאו"א מישראל, ועד שאמיתת החיות דהגוף הגשמי היא מנפש האלקית⁴², שלכן, הגוף הגשמי דכאו"א מישראל הוא, "גוף קדוש"⁴³, ונקרא "אדם" ("אתם קרויין אדם"⁴⁴), ע"ש

35 נדרים שבהערה 20. ע"ז כו, א.

36 ע"ז שם.

37 שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ת) סוס"ד.

38 תניא רפ"ב.

39 כש"ט הוספות סקט"ו. וש"נ.

40 דוגמא לדבר - "מכרתי לכם תורת

כביכול נמכרתי עמה" (שמו"ר רפ"ג), "נצחוני

בני נצחוני" (ב"מ נט, ב).

41 תניא פמ"ט.

42 ראה סה"מ תרנ"ו ס"ע שיט. לקו"ש ח"י ע' 103. וש"נ.

43 ראה חו"ג ע, ריש ע"ב. שו"ע אדה"ז

שבהערה 37. ועוד.

44 יבמות סא, רע"א.

45 עש"מ מאמר אכ"ח ח"ב פל"ג. שלי"ה ג, רע"א. כ, ב. רסח, ב. שא, ב.

46 תו"א פרשתנו יד, ריש ע"ב.

47 שו"ת הר"ב"ש סקנ"ז. הובא בסה"מ צ

להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח.

48 להעיר מהשייכות דברכת המזון לברית

מילה - ש"צריך שיזכור בה ברית", "בברכת

הארץ", שע"י ברית נתנה לאברהם בפרשת מילה,

ונתתי לך ולזרעך אחריך את ארץ מגוריך" (ברכות

מח, ב ובפרש"י).

49 ברכות שם.

(* ובזה מודגשת גם השייכות להמשכת הקדושה (לא רק במזון הגוף, אלא) גם במציאות הארץ (כולל גם בחו"ל שנושם ממנה ארץ ישראל, כדלקמן בפנים).

המזון הגשמי, כמודגש בסיפור הגמרא⁵⁰ אודות אביי ורבא שישבו בקטנותם לפני רבה, ושאלם, "למי מברכין" (ברכת המזון), "אמרי לי' לרחמנא (ושאלם) ורחמנא היכא יתיב, רבא אחוי לשמי טללא, אביי נפק לברא אחוי כלפי שמיא"⁵¹ (ובסיום הענין: "היינו דאמרי אינשי בוצין בוצין מקטפיי ידיע").

ותיררה מזה – לא רק בנוגע למזון שמחי את גופם ונעשה דם ובשר כבשרם, אלא גם בנוגע לחפצים הגשמיים שבבית, כמודגש במצות מזוזה [שחביבותה ניכרת אצל כאו"א מישאל גם בקטנותו, כפי שרואים במוחש אצל ילדי ישראל שטבעם מושך אותם לנשק את המזוזה, ומגביהים את גופם למעלה כדי לנשק את המזוזה, וכמ"פ במשך היום, ובפרט בהתחלת היום, תיכף בקומם משנתם, ובסוף היום, קודם השינה], שע"י קביעתה בפתח הבית ובפתח דכל חדר וחדר שבבית, ויכר שכל החפצים שבחדר, כל החדר והבית כולו שייכים ל,ה' אחד", ועד"ז בספרי-קודש וקופת צדקה שבבית [כמדובר כמ"פ שכדאי ונכון ביותר לשלל ילד וילדה יהיו בחדרו ספרי-קודש (חומש סידור וכו') וקופת צדקה השייכים לו], שע"י נעשה הבית כולו בית תורה תפלה וגמ"ח, מעין ודוגמת בית המקדש, כמ"ש⁵², ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר

אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחת⁵³, בנפשו פנימה, ובביתו הפרטי.

ומהבית נמשך גם בחלקו בעולם ובכל העולם – כמודגש בכך שהמזוזה היא בפתח הבית ובטפה הסמוך לחוץ⁵⁴, להורות שפעולתה גם בחוץ, ובפרט ע"י שהאדם יוצא מן הבית לחוץ (כמ"ש "ה' ישמר צאתך ובוואך"⁵⁵) כשהוא חוזר בתוכנה של המזוזה, "כל זמן שיכנס ויצא יפגע ביהוד השם שמו של הקב"ה ויזכור אהבתו. . . וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם"⁵⁶, ומחדיר זה בעבודתו בחלקו בעולם לעשות ממנו "ארץ ישראל", כהפתגם הידוע⁵⁷, "עשה כאן (בחול) ארץ ישראל", ועד שכל העולם נעשה בבחינת "ארץ ישראל", שבארץ כולה ניכר בגלוי שייכותה לישראל ותורה (ישראל" ר"ת "יש" ששים ריבוא אותיות לתורה"⁵⁸), שנעשית דירה לו ית'.

ה. עפ"ז יש לבאר תוכן הסיפור ע"ד בכיית אדנ"ע מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה, ומענה הצ"צ כשהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשע שנים שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו – שהשקו"ט אינה בנוגע להמציאות ד,וירא אליו ה"י" (הגילוי מלמעלה), אלא בנוגע

(53) ראה אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.

(54) מנחות לג, ריש ע"ב. רמב"ם הל' מזוזה פ"ו ה"ב. תוס' ע"י"ד סו"ס רפה.

(55) תהלים קכא, ה. וראה זח"ג רסג, ב. רסו, ב.

(56) רמב"ם שם ה"ג.

(57) אגרות-קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח א' ע' תפה.

(58) "יש" דייקא – שרומז על ההמשכה וההתגלות בהמציאות ד,יש הגשמי".

(59) מגלה עמוקות אופן קפו.

דלעתיד לבוא.

ובשנת ה'תשנ"ב נמצאים כבר בשבת פ' וירא, שבו מודגשת השייכות לגאולה האמיתית והשלימה שבה יהי' שלימות הגילוי ד,וירא אליו ה"י לכאו"א מישאל, וקביעותו בח"י מרחשון, שמורה על המשכת והתגלות החיות (ח"י) האלקי בכל עניני העולם שעוסקים בהם בחודש מרחשון, ששלימותו לאחרי הנצחון ד,אשר חרפו עקבות משיחך ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (בסיום וחותרם שיעור תהלים דיום ח"י בחודש); ותוך ג' ימים לכ"ף מרחשון¹⁰⁷, בחי' הכתר, שמורה על התגלות מלכותו של הקב"ה בכל העולם לעתיד לבוא (כנ"ל סי"א).

ויש להוסיף, שכיון שחודש מרחשון הוא החודש הראשון לעבודה בעולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ה"ה כולל גם החדשים שלאחריו, ובמילא, כ"ף מרחשון, הכתר דמרחשון, כולל גם הכתר דהחדשים שלאחריו: הכתר דחודש כסלו, שסיומו בימי חנוכה, חנוכת המזבה והמקדש¹⁰⁸, ונס השמן, שקשור גם עם

בחים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכו"כ לאחרי המשך העבודה דחילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש,נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואונים לשמוע"¹⁰⁰.

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצד"ק – לאחרי סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו וחותרם "אשר חרפו עקבות משיחך", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלחמת בית דוד, ומתחילה התקופה השייכת למזמור צד"ק, שסיומו וחותרם "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעתיד¹⁰¹, "מקדש אדנ"י כוננו ידך"¹⁰².

ובשנת הצד"ק נמצאים כבר בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בכל": "נפלאות" – קאי על נפלאות הגאולה העתידה, כמ"ש¹⁰³, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ויש לומר שקאי גם על ה,תורה חדשה" דלעתיד לבוא (פנימיות התורה, שנקראת "חן", ר"ת "חכמה נסתרה", וי"ל שפירושו גם "חכמה נפלאה") שתהי' באופן של "נפלאות" ("נפלאות מתורתך"¹⁰⁴) לגבי לימוד התורה בעולם הזה; ו,נפלאות בכל"ש¹⁰⁵, "בכל מכל כל", כמ"ש אצל האבות ש,הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא¹⁰⁶, שזוהי השלימות

(107) להעיר, שבכ"ף מרחשון שנה זו מתחילה שנת הקל"ב דבעל יום ההולדת, ובמזמור תהלים המתאים לשנה זו מדובר ע"ד שבועת הקב"ה על הנצחיות דמלכות דוד; "ושבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה גו'", "שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיח", וכן ע"ד הנצחיות דביהמ"ק: "קומה ה' למנוחתך גו'", "כי בחר ה' בציון אוה למושב לו", "וזאת מנוחת עדי עד".

(108) להעיר ממ"ש במדרש (יל"ש מ"א רמז קפד) ש,בכ"ה בכסלו נגמר מלאכת המשכן ועשה מקופל עד אחד בניסן. . . ומעתה הפסיד כסלו שגמרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה, חנוכת חשמונאי", ומסיים: "וכן מרחשון (שבו נשלם בנין בית ראשון ולא נפתח עד לחודש תשרי שלאחריו) עתיד הקב"ה לשלם לו" – בחנוכת ביהמ"ק השלישי שתהי' בחודש מרחשון.

ולהעיר גם מהשייכות לפרשת וירא –

(100) תבוא כט, ג.

(101) מדרש תהלים עה"פ.

(102) בשלח טו, יז.

(103) מיכה ז, טו.

(104) תהלים קיט, יח.

(105) ולהעיר, שהב' הוא גם ר"ת בינה, נפלאות בינה, שבוה מודגש יותר השייכות ד,נפלאות" לפנימיות התורה.

(106) ב"ב טז, סע"ב ואילך.

(50) שם, א.

(51) ובהדא"ג מהרש"א שם: "מה שאמרו לי' לרחמנא, אפשר דאכתי לא ידעו למי מברכין, דאינן יודעין מי הוא רחמנא, אלא דכך למדו מפי אביהם ורבה לומר כן, ולכך לא הוה סגי לי' נמי שיאמרו כן בפה בשמי טללא ובשמיא, דשמא למדו לומר כן ואינן יודעין מה הוא טללא ושמיא, עד שהראו לו כלפי מעלה מה הוא, ושפיר יודעין למי מברכין".

(52) תרומה כה, ת.

גם) אצל כאו"א מישראל, כמודגש בהחידוש שלו ביסוד ישיבת תומכי תמימים⁸², ישיבה⁸³ שלומדים בה, תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה⁸⁴, ובאופן שלימוד תורת החסידות הוא „בעיון הטוב להבינה ולהסבירה לעצמו כלימוד הסוגיות בגליא שבתורה⁸⁵, ש„החסידות יבינו כמו שמבינים ענין בנגלה⁸⁶ - שעי"ז נעשה (מעין ודוגמת) הענין ד„וירא אליו ה"י, שעניני אלקות המתבארים בתורת החסידות⁸⁷ (דע את אלקי אביך⁸⁸) באים בראיית עיני השכל.

ועוד והוא העיקר - שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקני⁸⁹, שאז יהי לימוד פנימיות התורה (ידיעת אלקות) בתכלית השלימות, כמ"ש⁹⁰ „ישקני מנשיקות פיהו", „שיהי' הדיבור עמנו פה אל פה⁹¹, כיון ש„תורה חדשה מאתי תצא⁹², „מאתי" ממש,

82 להעיר מהשיכות ד„תמים" למצות מילה - כמ"ש „התהלך לפני והי' תמים", ע"י המילה (לך לך יז, א ובפרש"י).

83 מלשון „יושב ועוסק בתורה", היינו, שהעסק בתורה, גם בפנימיות התורה, הוא באופן של התיישבות.

84 שיחת ליל שמח"ת תרנ"ט - „התמים" ח"א ע' כה. ועוד.

85 שם ע' כג.

86 שם ע' כד.

87 ובפרט במאמרי החסידות שלו, שבהם בולט ומודגש ביותר הרחבת הביאור בהבנה והשגה, ועד שנקרא ע"י חסידים הראשונים בתואר „הרמב"ם של תורת החסידות" (לקו"ד ח"ב רצו, א. וראה גם סה"ש תנשא ח"א ע' 18-117).

88 דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ועוד.

89 ראה אגה"ק הבעש"ט הידועה - כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

90 שה"ש א, ב ובפרש"י.

91 צרור המור עה"פ.

92 ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

והלימודה יהי' באופן ש„לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי⁹³, ויתירה מזה, באופן של ראי', „וירא אליו ה"י, „והיו עיניך רואות את מוריך", בראי' חושית.

וגם ענין זה מודגש בפעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמימים - כמבואר בשיחתו הידועה⁹⁴ בענין „כל היוצא למלחמת בית דוד", שתלמידי תומכי תמימים הם „חיילי בית דוד" שיוצאים למלחמת בית דוד נגד אלו „אשר חרפו עקבות משיחך⁹⁵, ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח⁹⁶: „ילחם מלחמות ה' עד ש„נצח", כמרומז גם בהמשך הכתובים ד„אשר חרפו עקבות משיחך" - „בורך ה' לעולם אמן ואמן⁹⁷, ש„אמן" (ועאכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה⁹⁸, שע"ז נעשה ביאת וגילוי דוד מלכא משיחא בפועל ממש.

יג. ובהדגשה יתירה בדורנו זה - דור השלישי⁹⁹ לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו

93 ירמ' לא, ג.

94 שיחת שמח"ת תרס"א - לקו"ד ח"ד תשפו, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.

95 תהלים פט, נב.

96 ספ"א.

97 שם, נג.

98 ראה נזיר בסופה. וש"ב.

99 להעיר ממ"ש „עטרת זקנים בני בני" (משלי יז, ו. וראה אבות פ"ו מ"ח. ב"ר פס"ג, ב), „לא ימושו מפך ומפי זרעך ומפי זרעך זרעך גו' מעתה ועד עולם" (ישע"י נט, כא. וראה ב"מ פה, א).

להראי' בפועל ובגלוי (ע"י המקבל):

המציאות ד„וירא אליו ה"י" (הופעת השכינה והשראתה⁶⁰) קיימת בכאו"א מישראל - ע"י המילה, שאז נכנסת בו נפש הקדושה, „חלק אלקה ממעל ממש", ועי"ז נעשית אצלו הכרה באלקות, שנמשכת וחודרת גם בעניניו הגשמיים ובחלקו בעולם, כנ"ל בארוכה; והחידוש באברהם - שהמציאות ד„וירא אליו ה"י" היתה אצלו באופן של ראי', שראה בפועל ובגלוי הופעת השכינה אליו והשראתה בו.

ובכיינו של אדנ"ע „מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה", פירושה, שלנו אינו נראה כמו שנראה לאברהם אבינו, באופן שגם אנו נראה את ההתגלות ד„וירא ה' אליו".

ועפ"ז יומתק דיוק הלשון „מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה" - דאף שבדאי ידע והבין גודל מעלתו של אברהם אבינו ביחס אליו, מ"מ, טענתו ותביעתו (עד כדי בכי') היתה שכיון שאברהם הוא אבינו דכאו"א מישראל⁶¹, נמשכים כל עניניו ומעלותיו (כולל גם המעלה שבאה עי"ז שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) לכאו"א מבניו אחריו⁶² עד סוף כל הדורות, שמבלי הבט על מעמדו ומצבו יורש הכל, לכן, באותו אופן שה' נראה אל אברהם אבינו צריך להראות גם לנו, היינו, שגם אנו נראה את ההתגלות ד„וירא אליו ה"י".

60 כלשון הספורנו והאוה"ח שבהערה 33.

61 כפי שמדגישים בהתחלת כל תפלה ותפלה

בכל ימות השנה בשוה - „אלקינו ואלקי אבותינו אלקי אברהם כו", ותומים, מגן אברהם".

62 כלשון הכתוב בפרשתנו (יה, יט) „כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו'".

ועל זה השיב לו הצ"צ, שכדי לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה"י" בפועל ובגלוי, צריכים להיות ראויים לכך ע"י העבודה בפועל, כמו באברהם, שמצד גודל מעלת עבודתו (שבהיותו בן צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) הי' ראוי שה' יתגלה אליו, ולכן ראה בגלוי ש„וירא אליו ה"י".

ט. עפ"ז מובן גם הלימוד וההוראה מ„וירא אליו ה"י" בעבודת כאו"א מישראל:

כשיהודי לומד וקורא בתורה „וירא אליו ה"י", צריך לידע שהכוונה היא (גם ובעיקר) אליו (שהרי לא נאמר „וירא אל אברהם", אלא „וירא אליו"), להיותו בנו של אברהם אבינו, שנכנס בבריתו של אברהם אבינו. כמו אברהם אבינו ש„וירא אליו ה"י" בשביל המילה.

וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה"י" - כפי שלומדים מאדנ"ע⁶³ שגם ילד קטן צריך להשתוקק לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה"י", עד כדי בכי'!

וכיון שמשתוקק לראות את ההתגלות ד„וירא אליו ה"י", בודאי יעשה כל התלוי בו להיות ראוי לכך - ע"י עבודתו בענין המילה:

בנוגע לגופו הגשמי - „ברית בשרכם לברית עולם" - שמציאות הגוף, כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים, חדורה בקדושה ואלקות באופן של „ברית עולם"; ובנוגע לחלקו בעולם - ירושת הארץ שע"י המילה - שכל פעולה

63 דכיון שכבר מקטנותו, „בוצין בוצין מקטפי' ידיע", הי' מוכן וראוי להיות נשיא בישראל, נעשית הנהגתו (גם בקטנותו) הוראה לכל בניו בחינוך הקטנים.

ופעולה בחלקו בעולם חדורה בעשית ארץ ישראל מכל פרטי הענינים שבחלקו בעולם.

וע"י עבודה זו נעשה כלי ראוי להגילוי ד, וירא אליו ה', הן בנוגע להגילוי בעצמו, והן בנוגע להגילוי בחלקו בעולם ובכל העולם כולו, שנעשה דירה לו ית'.

י. וענין זה מודגש יותר בהקביעות דפרשת וירא בח"י מרחשון:

ח"י (מלשון חיות) - מורה על החיות האמיתית דכאו"א מישראל⁶⁴, חיות הנשמה, חלק אלקה ממעל ממש", כפי שנמשכת ובהא להחיות את הגוף הגשמי.

וח"י מרחשון - מורה על המשכת וגילוי החיות (חיות הנשמה המלוּבשת בגוף) גם בעובדין דחול שבהם מתעסקים החל מחודש מרחשון (החודש הראשון בשנה לאחר חודש תשרי ש,מרובה במועדות⁶⁵), על מנת להמשיך ולהחזיר קדושה ואלקות גם בעובדין דחול, ל"ט מלאכות, שיהי' ניכר שההתעסקות בהם היא כדי לעשות מהעולם כולו דירה לו ית', בדוגמת המשכן והמקדש שנעשה ע"י ל"ט מלאכות.

ועפ"ז מובן הקשר והשייכות דפרשת וירא לח"י מרחשון - שהגילוי ד, וירא אליו ה' (שע"י המילה) נמשך וחודר ומתגלה בחיות הנשמה המלוּבשת בגוף (ח"י), וגם בהתעסקות בעובדין דחול (מרחשון), שיהי' ניכר בהם גילוי אלקות.

ובהמשך לזה (תוך ג' ימים) באים לכ"ף מרחשון - כ"ף ר"ת כתר⁶⁶,

64 ובפרט ח"י בחודש, שקשור עם מהלך הלבנה, ה"ז מורה על החיות דישראל שדומין ללבנה ומונין ללבנה (ראה סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ב בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד).

65 ש"ע אד"הו א"ח סתצ"ב ס"ב.

66 לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.

ועשרים (המספר דכ"ף) בגימטריא כתר⁶⁷ - ש, כתר"ר היא דרגא הכי נעלית באלקות, למעלה מכל הספירות, ודרגא זו נמשכת ומתגלה וחודרת בעובדין דחול שבחודש מרחשון. ובעומק יותר - שהמשכה והתגלות ד, וירא אליו ה' בעובדין דחול שבחודש מרחשון קשורה עם התגלות העצם דלמעלה (כנ"ל ס"ה), שזהו"ע הכתר (כ"ף).

* * *

יא. ויש להוסיף בכל זה בקשר ובשייכות להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

מהענינים העיקריים דיעודי הגאולה - ש, לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך⁶⁸, שזהו"ע ד, וירא אליו ה'⁶⁹ בתכלית השלימות.

ויתירה מזה: ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו"י⁷⁰ (לא רק „עיני בשר“, אלא ה„בשר“ עצמו, ו„כל בשר“), שיהי' גילוי אלקות בכל הבריאה כולה - שזהו תוכן הענין דח"י מרחשון, שבכל עניני העולם (עובדין דחול שבחודש מרחשון) יהי' ניכר החיות (ח"י) האמיתית דאלקות.

ושייך גם לכ"ף מרחשון, בח"י הכתר, שקשור עם ענין המלכות - שלעתיד לבוא תתגלה מלכותו של הקב"ה (כ"ף) בכל העולם כולו (מרחשון), כמ"ש⁷¹, ה'

67 ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו.

68 ומרומי גם בתמשך וסיום הכתוב, „כחם היום“ - כמארו"ל (נדרים ת, סע"ב. וש"ג) „לעתיד לבוא הקב"ה מוציא חמה מנרתקה צדיקים (ועמך כולם צדיקים) מתרפאין בה“, שיהי' שלימות הגילוי ד, שמש הוי"ו בכל התוקף, ובאופן שיומשך ויתקבל בגוף הגשמי, ועד שפועל רפואת ושלמות הגוף.

69 ישע"י מ, ה. וראה תניא שם.

70 בשלח טו, יח.

הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובא המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאו יהי' גילוי אלקות בישראל („וירא אליו ה'“) ובעולם (ח"י מרחשון) בתכלית השלימות.

ובענין זה הוא עיקר הלימוד וההוראה מפרשת וירא - שכאו"א מישראל צריך להשתוקק ביותר להגילוי ד, וירא אליו ה' בגאולה האמיתית והשלימה, ולעשות כל התלוי בו להיות ראוי לכך, ע"ז שכל פעולה ופעולה שלו נעשית באופן המתאים להמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה.

יב. ובהו ניתוסף עילוי מיוחד בדורות האחרונים - שנתגלתה סגולתו המיוחדת של כ"ף מרחשון (שמתברך משבת פרשת וירא ח"י מרחשון) בהולדת אדנ"ע ביום זה (בשנת כתר"א⁷²), שבו „מזלו גובר“⁷³:

מעניניו העיקריים של אדנ"ע - כפי שראו כבר בקטנותו, כמארו"ל „בוצין בוצין מקטפי' ידיע“, ועאכו"כ לאחר שנתגדל ועד שנתמנה לנשיא בישראל⁷⁴ - ההשתדלות המיוחדת בהענין ד, וירא אליו ה' (לא רק בנוגע לעצמו⁷⁵, אלא

ימלוך לעולם ועד“, „לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו“⁷⁶.

וע"פ האמור לעיל (ס"ח) שהמציאות ד, וירא אליו ה' קיימת תמיד אצל כאו"א מישראל, וצריכים רק לפעול שמציאות זו תהי' בהתגלות - יש לומר שכן הוא גם בנוגע להשלימות ד, וירא אליו ה' שבגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו:

ידוע שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח⁷⁷, בח"י היחידה, שהיא ניצוץ מבחי' היחידה הכללית שהיא נשמת משיח⁷⁸, שלכן נקרא כאו"א מישראל בשם „כוכב“⁷⁹, שמו של משיח, שנאמר עליו „דרך כוכב מיעקב“⁸⁰. ומודגש ביותר אצל קטנים מישראל - כמאמר רז"ל⁸¹: שתינוקות של בית רבן נקראים „משיחיים“. ויש לומר, שבחי' היחידה, ניצוץ משיח, היא בהתגלות יותר אצל תינוקות, כיון שהכחות הפנימיים אינם בהתגלות כ"כ (ולכן גם הכרתם באלקות היא בעצמותו ית', כנ"ל ס"ז).

וענין זה נעשה בפועל ובגלוי ע"ז שכאו"א מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה - כמרומז גם בתיבת „שליח“ בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כחות הנפש שבהם נעשית עבודת השליחות, בגימטריא „משיח" לגלות את הניצוץ משיח שבו, בח"י היחידה, שתתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובעניניו הגשמיים שבחלקו בעולם, ועד שבצירוף כל

71 פרש"י שם, יז.

72 מאור עינים ס"פ פינחס.

73 רמ"ז לוח"ב מ, ב. ולוח"ג רס, ב. ועוד.

74 ראה ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו.

75 בלק כד, יז. וראה ירושלמי תענית פ"ד

ה"ה.

76 שבת קיט, ב.

77 ראה לקו"ש הכ"ט ע' 358 ואילך. ועוד.

78 יש בזה שני כפ"ן, שהוא רומז לכתרא עילאה (קונטרס „חנוך לנער“ ע' 8).

79 ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח, ובקה"ע שם.

80 לאחר הסתלקות אביו, אדמו"ר מהר"ש, ב"ג תשרי תרמ"ג* - שבשנה זו התחילה שנת המאה ועשר להתחלת נשיאותו.

81 כמודגש גם בפתגמו הידוע שכאשר יושב בחדרו ולמד „לקוטי תורה“, אוי „ידעתי הויתו" (ראה סה"ש ה"ש"ת ע' 26. תש"ג ע' 63. תש"ה ע' 85).

(* ולהעיר שהמאמר הראשון שאמר ברבים (בלי ל"ב דחזק הסוכות תרמ"ג) הוא ד"ה כתר יתנו לך (קונטרס „חנוך לנער“ ע' 11).